

Stuart
Neville

Eén moord. Twee broers. Zeven jaar vol geheimen.

HET BLOED KRUIPT

LITERAIRE THRILLER

Over het boek

Toen de 12-jarige Ciaran Devine bekende zijn pleegvader vermoord te hebben, ging er een schokgolf door het land.

DCI Serena Flanagan, toen een ambitieuze jonge rechercheur, nam Ciarans bekentenis af na dagenlang gewerkt te hebben aan het winnen van zijn vertrouwen. Hij is haar vriendelijkheid nooit vergeten – sterker nog, Flanagan is in de zeven jaar dat hij opgesloten heeft gezeten nooit helemaal uit zijn gedachten geweest.

Reclasseringsambtenaar Paula Cunningham, die nu belast is met de taak Ciaran weer te begeleiden bij zijn terugkeer in de maatschappij, vermoedt dat er meer achter de moordzaak zit dan de politie destijds heeft ontdekt. Ciarans bekentenis heeft zijn broer Thomas gered van een veel zwaardere straf, en Cunningham ziet dat Thomas nog steeds een onnatuurlijk overwicht heeft op zijn jongere broer.

Als ze met haar theorie naar DCI Flanagan stapt, begint het web van leugens rond de broers te ontrafelen, met mogelijk fatale gevolgen...

Een meeslepende en huiveringwekkende thriller voor liefhebbers van *Istweeling*.

Over de auteur

Stuart Neville is de veelbekroonde auteur van zes boeken. Hij woont in Belfast, Noord-Ierland. Nevilles boeken verschijnen in vijftien landen. Zijn werk werd genomineerd voor alle belangrijke thrillerprijzen, waaronder de CWA Ian Fleming Steel Dagger en de Edgar Award. *Het bloed kruipt* is het eerste boek van zijn hand dat in het Nederlands verschijnt.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Stuart Neville

Het bloed kruipt

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Those We Left Behind

© 2015 by Stuart Neville

Vertaling

Mary Bresser

Omslagbeeld

© Keith Morris/Alamy Stock Photo (man met capuchon)

© Alamy Stock Photo (vogels)

© Nikki Smith/Arcangel (jongen in korte broek)

© Karina Simonsen/Arcangel (strand/landschap)

Omslagontwerp

Select Interface

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0720 3

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Voor de agenten, redacteuren, uitgevers en voor alle andere
bevlogen boekenmensen die me sterken in de illusie dat ik weet
wat ik doe. Zonder jullie ben ik nergens.*

Proloog

Het kussen onder Ciarans wang is koel, doortrokken van zweet. Zonlicht tekent een gloeiende rechthoek op de muur. Het blijft flitsend groen achter zijn oogleden trillen, als hij die sluit.

De muur aan de andere kant van de kamer wil hij niet zien, en ook niet wat daar in de hoek ligt, onder het raam. Hij wil er niet naar kijken. Na al het geschreeuw en lawaai, dat krakende geluid en dat warme en natte, wil hij er nooit meer naar hoeven kijken.

Het matras beweegt. Er strijkt warme lucht langs Ciarans nekhaartjes, die meebewegen als het gras in de duinen vroeger, toen ze nog klein waren, toen alles nog niet zo moeilijk en boos was. Een blote arm schuift om zijn middel, de hand pakt zijn hand vast. Een borstkas tegen zijn rug, warm om hem heen gevouwen. Knokige knieschijven in zijn knieholtes.

Ciaran ziet de rode puntjes bloed op hun beider polsen. Verbind de puntjes. Maak een tekening.

Zijn handen plakken.

‘Gaan we nu naar de gevangenis?’ vraagt hij.

‘Vast.’

Thomas kruipt nog dichter tegen hem aan, zijn mond vlak bij Ciarans oor. Zijn tanden blijven achter zijn lippen. Voor zolang het duurt.

‘Stoppen ze ons dan in dezelfde gevangenis? Of in verschillende?’

Thomas houdt zijn adem in terwijl hij nadenkt. Na een poosje zegt hij: ‘Kweetniet.’

Ciaran voelt iets koude en zwaars op de plek waar zijn hart

zou moeten zitten. ‘Als we ieder naar een andere moeten, mogen we elkaar dan wel bezoeken?’

‘Kweetniet.’

‘Ik hoop het wel.’

Luid gebons op de deur, beneden. Nog meer lawaai, terwijl Ciaran rust wil, stilte. Het schrille gepiep van de klep van de brievenbus.

‘Jenny? Jenny?’

Ciaran denkt dat het de buurman is van de andere kant van de heg, die met dat grijze haar, die de broers altijd met samengeknepen ogen in een boos gezicht aankijkt.

‘Jenny? David? Zijn jullie thuis? Horen jullie me?’

Thomas’ kin rust op Ciarans schouder.

‘David? David! Ik heb de politie gebeld. Doe alsjeblieft open.’

Ver weg, hoog boven alles uit, een loeiende toon, dalend en stijgend. Alsof er een afschrikwekkend monster op hun schuilplaats af galoppeert, om hen op te schrokken. Hij wordt luider.

Ciaran wil huilen. Hij wou dat hij terug kon. Dat het niet gebeurd was. Zijn schouders schokken als de tranen komen. Hij sluit zijn ogen.

‘Shh.’ Hij voelt Thomas’ lippen, zacht tegen zijn oor. ‘Het komt goed. Daar zorg ik voor. Niet bang zijn.’

Het geloei komt dichterbij, daalt, sterft weg. Het geluid van banden op de oprit. Portieren die opengaan en dichtslaan.

Ciaran opent zijn ogen, ziet het blauwe licht op de muur dansen.

‘Ze zijn er,’ zegt hij.

Ciaran weet niet of Thomas hem hoort. Terwijl er hard aan de voordeur wordt gerammeld, druppelen de woorden van zijn broer, die aan één stuk door praat, als warme olie in zijn oor.

1

Toen Paula Cunningham hoorde dat de jongen vrijkwam, wist ze onmiddellijk dat hij aan haar zou worden toegewezen. Het had haar niet verrast toen Edward Hughes haar bij zich had geroepen. Op het bureau van haar baas lag het dossier al te wachten, een dikke centimeter verslagen, voortgangsrapporten en evaluaties. Het ontlokte haar een bittere vloek.

Onder Hughes' raam gonsde en ronkte het stadsverkeer, werd geclaxonneerd, floot iemand een taxi. Ze bladerde het dossier door, terwijl Hughes aan de andere kant van het bureau op het uiteinde van een pen zat te knauwen.

Voorin een foto van Ciaran Devine. Holle ogen en een uitdruktingsloos gezicht, het jongetje van toen.

Dezelfde foto had in de zondagse tabloid gestaan die ze dit weekend had gelezen. MOORDENDE SCHOLIER KOMT VRIJ stond er in schreeuwende chocoladeletters boven het stuk dat een halve pagina besloeg.

Zodra ze het zag, wist ze het. Ze wist het gewoon.

'Kan ik er nog onderuit?' vroeg ze.

Hughes schudde zijn hoofd. 'Dacht het niet. Die knul heeft jouw expertise nodig.'

'En Terry Grimes dan?'

'Terry heeft geen tijd. Hij is voor jou, en dat blijft hij. Je kunt hem aan. Voorbeeldig gedrag tijdens het verloftraject. Tom Wheatley van de opvang zegt dat hij geen centje last van hem heeft gehad toen hij een nacht mocht overblijven.'

De jongen had al uitstapjes gemaakt, natuurlijk, begeleid door een van zijn casemanagers. Winkelen, een bezoek aan

McDonald's, wandelen in het park. Uiteindelijk had hij een nacht in het opvanghuis op Saintfield Road mogen blijven, aan de zuidkant van de stad.

Ze stelde zich voor hoe hij daar zat, in zijn brandschone kamertje, terwijl hij het muntgeld in zijn hand telde en nadacht over dingen die voor anderen vanzelfsprekend waren. Een winkel in gaan om iets te kopen, alstublieft en dank u wel zeggen.

Ze herinnerde zich dat ze een keer met een levenslang veroordeelde, Brian, naar een krantenkiosk was gegaan. 'Een rolletje Polo's, graag,' had hij gemompeld. De verkoper had het rolletje pepermunt op de toonbank gelegd. Brian, die na een avondje comazuipen zijn vriendin had gewurgd, had het rolletje weggegrist, een briefje van twintig pond neergelegd, en was naar buiten gelopen.

Toen ze hem met het wisselgeld in haar hand had ingehaald, had ze gevraagd waarom hij dat had gedaan.

Brian had eerst zijn tranen weggeslikt, en toen gezegd: 'Omdat ik niet wist wat het kostte.'

Iemand uit de maatschappij halen en jaren later weer terugplaatsen, ervan uitgaand dat de draad gewoon weer wordt opgepakt – dat werkt niet. Die persoon zal zich verloren voelen. Met Ciaran Devine zou het precies zo gaan.

Cunningham was twaalf jaar geleden bij de reclassering begonnen, vrij snel na het behalen van haar master klinische psychologie. Tijdens haar masteropleiding had ze vakantiewerk gedaan in psychiatrische instellingen. Het laatste jaar had ze in de Maghaberry-gevangenis gewerkt, waar ze gedetineerden had bijgestaan. Wat ze daar had gezien zou ze haar leven lang niet meer vergeten: hoe verschrikkelijk de gevolgen waren van een impulsief geweldsdelict, hoe de daderhulpverlening achterbleef.

Ze wist niet of ze iets voor iemand had kunnen betekenen in de twaalf jaar dat ze dit werk nu deed.

Ze zuchtte diep, verlangde naar een sigaret. 'Goed dan. Wat is de datum van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling?'

‘Hij komt woensdag vrij. Je hebt dus een week om je voor te bereiden.’

‘Jezus, hoe moet ik me hierop voorbereiden?’

Hughes rechtte zijn rug en liet zijn polsen op het bureau rusten. ‘Op een grondige, toegewijde en professionele wijze.’

Ze wierp hem een korte blik toe van boven het geopende dossier. Hij wilde vast gewichtig overkomen, maar zoals hij daar zat had hij meer iets weg van een nuffige schooldirectrice. Wat ook niet hielp, was dat Hughes een tamelijk forse kerel was, maar een gezicht had dat meer bij een middelbare scholier paste dan bij een man van dik middelbare leeftijd.

‘Hoe zit het met zijn broer?’ vroeg ze.

‘Thomas? Die heeft geen strafbare feiten gepleegd sinds hij op vrije voeten is. Hij staat niet meer onder toezicht.’

Er had ook een foto van Thomas Devine bij het artikel gestaan, kleiner dan die van Ciaran, weggemoffeld op pagina twee. Ouder, magerder, donkerder. Knap, net als zijn broer, maar wat hoekiger, wat meer gehavend.

Er schoot een beeld door haar hoofd: de broers die onder escorte naar de zijingang van de rechtbank liepen. Deken over het hoofd, beide jongens links en rechts door een agent in uniform geflankeerd, met achter hen de rechercheurs aan wie ze hadden bekend, flitsende camera's, vijandig geschreeuw van het toegestroomde volk.

Niemand wist toen nog hoe de jongens heetten, de pers had hun namen niet mogen vrijgeven.

‘Heeft hij niet geprobeerd er een Mary Bell-regeling uit te slepen?’ vroeg ze.

Een nieuwe identiteit, levenslang verzwijgen wie je werkelijk bent, een regeling genoemd naar de zaak van een Engels meisje, een kind nog, dat ruim vijftig jaar geleden twee misdrijven pleegde, te erg voor woorden.

‘Thomas wel,’ zei Hughes. ‘Maar de rechter heeft het verzoek afgewezen. Hij was van mening dat hun veiligheid niet in het geding was.’

Hun namen waren iets langer dan anderhalf jaar geleden in de krant verschenen, toen Ciaran de leeftijd van achttien jaar had bereikt. De zes jaar die Ciaran als minimale straf waren opgelegd waren toen verstreken. De lokale pers in Belfast waternerde bij de gedachte aan een eventuele vrijlating, maar moest al zijn gal en gif inslikken toen de minister van Noord-Ierland zijn discretionaire bevoegdheid aanwendde om hem langer in detentie te houden. Volksvertegenwoordigers deden politiek correcte uitspraken, waarmee ze niets zeiden.

‘Moge God hem bijstaan,’ prevelde ze.

Het kwam er luider uit dan haar bedoeling was geweest. Ze keek naar Hughes, half in de verwachting berispt te worden.

‘Moge God jullie beiden bijstaan,’ was het enige wat hij zei.

2

DCI Serena Flanagan toetste de code in die haar toegang verschafte tot de burelen van de politie in het hart van Lisburn: een aantal rood bakstenen gebouwen met kleine ramen op een ommuurd terrein, gebouwd als een vesting om de gebruikers bescherming te bieden tegen kogels en bommen. Ze ontweek het gestaar door met neergeslagen ogen de trap op te lopen naar haar kantoor, waar ze vier maanden geleden voor het laatst was geweest. Achter haar, in het trappenhuis en in de gang, ging gefluister op.

‘Mevrouw,’ riep iemand.

Flanagan deed alsof ze het niet hoorde en liep door. Nog een paar meter, dan was ze er.

‘Mevrouw.’

Ze hield in, vloekte binnensmonds, en draaide zich half om.

Rechercheur John Hoey, met in zijn ene hand een beker koffie, en in zijn andere een stapel papieren. Flanagan glimlachte en knikte hem toe.

‘Fijn dat u er weer bent,’ zei hij terwijl hij op haar afliep. ‘Hoe voelt u zich?’

‘Gaat wel,’ zei ze. ‘Zin om weer aan het werk te gaan.’

‘Ik zie dat u uw haar weer terug hebt.’

Ze had zich alweer omgedraaid om door te lopen, maar toen ze zijn woorden hoorde keek ze om. ‘Pardon?’

‘Uw behandeling.’ Hij hief zijn koffiebeker en wees met zijn wijsvinger naar haar hoofd. Zijn opgewekte blik verdween. ‘O. Is het een pruik?’

Ze haalde diep adem. Glimlachte geduldig. ‘Ik heb geen che-

mo gehad,' zei ze. 'Ik ben alleen bestraald. Dus mijn haar is niet uitgevallen.'

'O,' zei hij. 'O. Gelukkig maar. Wat ik me afvroeg: gaat u met uw oude team verder?'

'Ja,' zei ze. 'Zodra ik me heb ingelezen, bekijk ik welke mensen er nog beschikbaar zijn.'

'Ik wil mezelf graag aanbevelen,' zei Hoey. 'Dan weet u dat alvast. Mocht u mensen tekortkomen.'

'Ik hou je in gedachten,' zei ze. 'Bedankt.'

Ze liet hem aan zijn lot over en liep door naar haar kantoor. Ze liet zichzelf binnen, deed de deur achter zich dicht en ging er met haar rug tegenaan staan.

Op de domme botheid van Hoey na was het best meegevallen, dacht ze. Ze had wekenlang tegen het moment van haar terugkeer opgezien. De medelijddende blikken. De meelevende woorden. Die kwamen nog wel, zeker weten, maar ze had geleerd dat ze die ook op een vriendelijke manier in ontvangst kon nemen.

Zes weken na haar operatie had ze bij de Tesco een brood uit staan zoeken en was ze met haar karretje tegen de winkelwagen van iemand anders gebotst. Ze had opgekeken om zich te excuseren en het gezicht herkend van een van haar mans collega's. Heather Foyle, heette ze, docente wiskunde.

Heather had haar met grote ogen en open mond aangestaard, duidelijk om woorden verlegen.

'Jezus, ik ben niet uit de dood opgestaan,' had ze gesnauwd, waarna ze met haar karretje naar de kassa was gesjeesd. Haar gezicht had gegloeid, haar maag had zich bijna omgekeerd van wroeging.

Diezelfde avond nog had ze Heather opgebeld om zich te verontschuldigen. Ze had zich door alle 'hindert-niets' heen geworsteld en haar gedrag proberen te verklaren, dwars tegen het tij van meewarigheid in. Zelfs toen nog, terwijl ze wist dat zij degene was die verkeerd zat, terwijl ze wist dat Heather Foyle het alleen maar goed bedoelde, had ze haar woede niet kunnen onderdrukken. Tot het moment dat ze de diagnose borst-

kanker te horen had gekregen, was ze nooit het onderwerp van medelijden geweest. Ze had het onverteerbaarder gevonden dan ze ooit had kunnen bevroeden.

Oké. Hoey had ze gehad, met zijn onhandige opmerkingen en zijn medeleven, dat vooral eigenbelang was. Dat kon ze wel hebben. Er wachtte haar nog meer, maar ze zou glimlachen en zeggen: ‘Het gaat prima met me, dank je wel,’ en dan zou ze direct naar de ander informeren. Wat ze absoluut niet ging doen was snauwen dat ze niet gediend was van medeleven, dat ze haar met rust moesten laten, dat ze gewoon verder wilde met haar leven.

Haar kantoor was nog net zo schemerig als ze het zich herinnerde. Het zonlicht werd gedimd door het gekleurde glas in het raampje, dat zo klein was dat het weinig nut had. En het was er warm ook. Ze liep naar de andere kant van de kamer en duwde het raampje zo ver mogelijk open. Een paar centimeter, verder ging niet. Voor haar eigen veiligheid, zouden haar superieuren zeggen. Aan de buitenkant oogde het gebouw als een soort gevangenis en zo voelde het ook vaak. Over de daken heen kon ze net de vier spitsen op de kerktoren van Christ Church zien. Ze bofte nog: de meeste ramen keken uit op muren en hekwerk.

Ze trok haar jas uit, hing hem om de leuning van haar stoel en ging zitten. De stilte in de kamer was drukkend, een fysieke sensatie bijna, alsof de stilte de lucht verdichtte.

Op haar bureau stonden drie ingelijste foto’s. Van ieder kind één, en een foto van het hele gezin. De laatste was zo’n vreselijke, geposeerde studiofoto, niets voor haar, maar Alistair had het per se gewild. De laatste keer dat ze hier was geweest, had ze de lijstjes plat, op het glas, neergelegd. Tegen het stof, had ze zichzelf wijsgemaakt, maar ze had het ook gedaan om haar gezin af te schermen van alles wat hier gebeurde.

Ze zette de lijstjes een voor een rechtop en zag onthutst hoe jong Ruth en Eli erop oogden, hoeveel ze veranderd waren, en ze voelde zich vreemd weemoedig om hun jongere ik die op deze foto’s waren achtergebleven.

Een korte, scherpe roffel op de houten deur maakte dat ze overeind schoot. Ze haalde diep adem en riep: 'Binnen.'

DSI Stephen Purdy, haar leidinggevende, zwaaide de deur open. Gedrongen bouw, bril, en een dikke bos gitzwart haar, waarvan sommigen dachten dat het een pruik was. Flanagan had zijn haardos zo nauwkeurig mogelijk bestudeerd, maar niets gevonden wat die bewering ondersteunde. Ze verdacht hem ervan zijn haar te verven.

'Goed je weer terug te zien,' zei hij. 'Hoe voel je je?'

'Prima, dank je,' zei ze, hopend dat hij niet door zou vragen.

DSI Stephen Purdy was niet zo'n sukkel als Hoey. Het ontbrak hem aan emotionele intelligentie, gewoon een praatje maken vond hij lastig, maar hij was niet dom. Hij wist dat hij niet moest doorvragen over haar ziekte.

'Mooi, mooi,' zei hij.

Ze ging weer zitten en gebaarde naar de stoel voor haar bureau.

'Nee, ik ben zo weer weg.' Hij leek slecht op zijn gemak, als een in het nauw gedreven kat.

Flanagan redde hem uit zijn benarde situatie door te vragen: 'Wat kan ik voor je doen?'

'Eh, nou, ten eerste: welkom terug.' Hij maakte een lichte buiging, met bijpassend handgebaar. 'En ik heb meteen een klusje voor je.'

Ze had de bruine map onder zijn arm bij binnenkomst al opgemerkt. Purdy deponeerde hem op haar bureau en tikte erop met zijn wijsvinger.

'Dit hebben we ontvangen van District B. Je weet dat DCI Thompson over een paar weken met pensioen gaat? Hij laat veel werk liggen. Tussen jou en mij gezegd: zijn rechteam is nogal een zootje geworden. Dit zijn de losse eindjes van zijn laatste zaken, die hij niet heeft afgemaakt. De adjunct-korpschef wil dat je ze doorneemt om te zien of er iets bij zit wat de moeite nog loont om mee verder te gaan, welke zaken beter gesloten kunnen worden, je snapt het wel. Het leek hem een

goede manier voor je om er weer een beetje in te komen. Ik kan een paar rechercheurs voor je regelen, mocht je assistentie nodig hebben. We hebben een nieuwe, ds Ballantine, die erg veelbelovend is. Nu Calvin ons heeft verlaten, is zij misschien een geschikte kandidaat om een nieuw team mee te beginnen.'

Ds Calvin was Flanagans assistent geweest in het recherche-team dat ze had geleid. Voordat ze met ziekteverlof was gegaan had hij een schouderwond opgelopen, en dat had voor hem de deur dichtgedaan. De politiebond had hem geholpen om op medische gronden vervroegd pensioen aan te vragen en hij was niet meer teruggekeerd.

'Ik denk niet dat ze blij zal zijn met papierwerk als eerste klus,' zei Purdy, 'maar eens in de zoveel tijd moeten we er allemaal aan geloven.'

Het lood zakte Flagan in de schoenen. Een map vol eentonig en geestdodend werk, andermans rotzooi opruimen.

Purdy zag hoe teleurgesteld ze was. 'Kom op,' zei hij. 'Je bent weken uit de roulatie geweest. Je had toch niet verwacht meteen een actuele zaak te krijgen? Het zal minimaal een maand of langer duren voor je weer een team op poten hebt gezet. Ik wil niet dat je tot die tijd uit je neus zit te eten.'

Ze gebaarde naar de map. 'Dat weet ik, maar dit...'

Purdy wierp haar zijn strengste blik toe, die hij doorgaans voor lagere rangen reserveerde. 'Ik weet ook wel dat het geen spannende klus is, maar ook in die berg papier zitten slachtoffers die iemand nodig hebben die het voor hen opneemt.'

'Natuurlijk,' zei ze. Ze voelde zich als een berispt kind. 'Dat is zo. Ik ga aan de slag.'

Purdy knikte en zei: 'Dan laat ik je nu met rust.' Bij de deur draaide hij zich nog even om. 'O ja, trouwens: heb je het al gehoord van de jonge Devine?'

'Dat hij vrijkomt, ja.'

'Woensdag,' zei Purdy.

'Dan al?'

'Dit hoor ik niet te weten. Ze houden het stil om te voor-

komen dat de pers er bovenop springt. Vorige week kreeg ik een telefoontje van de reclasseringsambtenaar die hem is toegewezen. Ze wil je graag spreken. Ik heb gezegd dat ze vandaag langs kan komen, tegen het eind van de ochtend. Is dat goed?’

Ze herinnerde zich Ciaran Devine nog goed. Toen een kind, nu een jongeman. Iets meer dan zeven jaar geleden, een beginnende puber toen, zat hij tegenover haar aan een tafel in een verhoorkamer. Zij was de enige met wie hij wilde praten. Hij noemde haar bij haar voornaam. Zelfs toen hij een verklaring had afgelegd kon ze zich niet voorstellen dat dit jongetje zoiets verschrikkelijks had gedaan.

Ze had haar twijfels geuit, maar de jongen had bekend, en daarmee was de kous af geweest.

Ciaran had haar een brief gestuurd nadat hij en zijn broer veroordeeld waren. Ze had gebloesd toen ze hem las. Die brief lag nog steeds in haar slaapkamer thuis, achter in een la, ook al had ze hem beter weg kunnen doen.

‘Dat is goed,’ zei ze.

‘Prima. Laten we hopen dat hij zich gedraagt.’

Terwijl Purdy vertrok en de deur achter zich sloot, zag ze Ciaran Devines dunne vingers voor zich, zijn kapotte huid. Ze verdrong het beeld en sloeg de map die voor haar lag open.

Om vijf voor halftwaalf liep Flanagan naar de receptie om Paula Cunningham op te halen. Iets kleiner dan gemiddeld, tener gebouwd maar niet mager, een jaar of tien jonger dan zij. Zakelijk voorkomen.

Hou op, mopperde Flanagan op zichzelf. Bij iedere nieuwe kennismaking werd de persoon in kwestie meteen getaxeerd en beoordeeld, alsof hij of zij een verdachte was in een onderzoek waar alleen zij van wist.

Ze bekeek Cunninghams legitimatie met een half oog, knikte, en stak haar hand uit om haar te begroeten.

‘Fijn dat je me wilde ontvangen,’ zei Cunningham. ‘Ik weet dat je net weer bent begonnen. Er is vast veel achterstallig werk.’

‘Verbazingwekkend weinig,’ zei Flanagan. ‘Zullen we naar mijn kantoor gaan?’

‘Prima.’

Flanagan ging Cunningham zijgend voor, eerst de automatisch vergrendelde deuren door en daarna naar boven, naar haar kamer. Cunningham nam plaats in een stoel. Flanagan ging tegenover haar zitten.

Cunningham keek omhoog, naar het raampje boven Flanagan's schouder. ‘Benauwt het je niet hierbinnen? Zo weinig licht.’

‘Je raakt eraan gewend,’ zei Flanagan. ‘Je wilde dus met me praten.’

‘Ja,’ zei Cunningham terwijl ze een notitieboekje en een pen uit haar tas haalde. ‘Over Ciaran Devine.’

Moleskin-notitieboekje. Parker-pen. Goede kwaliteit, maar niet opzichtig. Functioneel. Eenvoudige schoenen met een kleine hak. Niet veel sieraden, weinig make-up.

Hou op, dacht Flanagan weer.

‘Wat wil je weten?’ vroeg ze.

Cunningham opende het notitieboekje en hield haar pen in de aanslag. ‘Ik heb begrepen dat jij de meeste verhoren hebt gedaan.’

‘Dat klopt. Als het goed is heb je toegang tot de transcripties die door het OM zijn gemaakt.’

‘Ja, die heb ik. Maar ik wilde weten wat jouw beeld van hem was. Wat vond jij van hem?’

Flanagan keek weg om haar verwarring te verbergen. Ze inspecteerde de rug van haar linkerhand. Haar trouwring en haar verlovingsring. Het littekentje dat ze in haar kindertijd had opgelopen, toen ze onder het prikkeldraad door had willen kruipen naar het weiland achter het huis van haar opa om bij de pony met zijn uitgezakte buik en geklitte vacht te komen.

‘Het eerste wat ik zag,’ zei ze. ‘Het eerste wat ik zag was het bloed op de muur.’